

Peygamberler Allah katında seçilmiş kişilerdir. Allah-u Teala'nın seçkin kullarıdır. Ve Allah-u Teala'nın sadakat, ismet ve her türlü güzel vasıflarını kendilerinde bulunduran kişilerdir.

Allah-u Teala hiçbir peygamberi Kur'an-ı Kerim'de bize boşu boşuna anlatmamıştır. Onlar bizim kendimizi tanımamız için Allah-u Teala'nın bizlere birer işaretidirler. İnşallah bizler de bu işaretlere ulaşmaya niyetlendik. Rabbim inşallah niyetimiz doğrultusunda bizleri onlara ulaştırsın.

Eyüp Aleyhisselam sabır, tevekkül ve tesbihin timsali bir peygamberdir. Ve derin bir hürmetle anılır. Rivayete göre baba tarafından İshak Aleyhisselam'ın, anne tarafından ise Lut Aleyhisselam'ın soyundandır. Yaşadığı dönemin Şam coğrafyası olduğu söylenmektedir. Geniş ve zengin topraklara, sürülere ve büyük bir servete sahiptir. Rivayete göre yedi oğlu ve üç kızı olduğu nakledilir.

Son derece takva sahibi, cömert ve müşfik bir kuldur. Yoksullara muhakkak merhamet eder, misafirperverlik gösterir ve Allah'ın verdiği nimetlere daima şükrederdi. Dedesi İshak Aleyhisselam'ın duası bereketiyle Allah-u Teala ona bolluk, çok mal, mülk ve evlat vermiştir. Hizmetçileri, tarlaları, hayvanları fazlasıyla boldur. Fakiri, yetimi ve dulları çok sever ve yardım ederdi. Sofrasında fakir bulunmadıkça yemek yemez. Allah'ın kendisine verdiği nimetleri misafirlere ikram etmeyi ziyadesiyle seven bir peygamberdi.

Hepimizin de bildiği üzere Allah-u Teala Eyyûb Aleyhisselam'ı büyük bir imtihanla sınadı. Kısa süre içerisinde peş peşe gelen felaketlerle önce malını kaybetti, mülkünü kaybetti ardından evlatlarının tamamını yitirdi. Rivayetlere göre bütün oğulları ve kızları vefat etti. Tabi bu korkunç kayıplara rağmen Eyüp Aleyhisselam hiçbir zaman isyan etmedi. Aksine başına gelenleri büyük bir tevekkül ve teslimiyetle karşıladı. Secdeye kapanıp *“Rab verdi, Rab aldı, O'nun adı mübarek olsun”* diyerek haline her zaman razı oldu. Bu söz, onun her şeyin gerçek sahibinin Allah olduğunu bilerek ne denli derin bir hikmet kavrayışıyla hareket ettiğini göstermektedir.

Tabii ki Eyüp Aleyhisselam'ın imtihanı bununla bitmedi. Daha ağır ve sancılı bir hastalığa yakalanarak imtihanı arttı. Tüm vücudunu saran, şiddetli ağrılar ve yaralarla dolu bir maraz yıllarca yakasını bırakmadı. Öyle ki rivayetler, bedeninde sadece dili ve kalbinin sağlam kaldığını, Eyüp Aleyhisselam'ın da onlarla Allah'ı zikretmeye devam ettiğini nakleder. Bu hastalık da oldukça uzun sürdü. Bazı rivayetlere göre yedi yıl, bazılarına göre on sekiz yıl kadar devam ettiği söylenmektedir.

Tabii zenginken, malı mülkü varken insanların gösterdiği hürmet, hastalığıyla beraber azaldı. Zamanla çevresindeki insanlar da ondan uzak durmaya başladılar. Hatta Eyüp Aleyhisselam'dan tiksinnmeye kadar götürdüler. Zaten Eyüp Aleyhisselam'a, peygamberliğine inanan insan sayısının da çok az olduğu rivayet edilmektedir.

En sonunda yaşadığı beldenin dışına itiliyor. Yani şehrin dışına terk ediliyor eşiyle beraber. Yalnızlık ve ıstırap içerisinde, madden hiçbir dayanağı kalmamış bir halde kalıyor. Fakat Eyüp Aleyhisselam sabrını yitirmiyor. Ne kalbinden şikâyet yükseliyor ne dilinden isyan dökülüyor. Bilakis bu zorlu tecridin, ona Rabbine yakınlaşmak için bir fırsat olduğunu hissedercesine, tam bir tevekkülle [hastalığını] kabulleniyor.

Eyüp Aleyhisselam'ın bu dönemde dünya nimetlerinden tamamen soyutlanıp yalnız Allah ile baş başa kaldığını ve kalbine ilahi aşkın dolduğunu biliyoruz. Gerçekten de bütün fani sebepler elden gidince Eyüp Aleyhisselam Allah'ın irade ve kudretine tam bir teslimiyetle ramolarak (yani boyun eğerek, itaat ederek) O'nun yakınlığında teselli bulur hale geliyor. Geçirdiği günler zahirde acı

dolu görünse de batında Rabbine vuslatın tatlı meyvelerini taşıyordu. Tıpkı Hazreti İbrahim'in ateşinin gülistana dönüştüğü gibi, Hazreti Eyüp'ün de hastalık ateşi onu sonunda rahmet diyarına kavuşturuyor.

Tabii bu ağır imtihanlar neticesinde malı mülkü kayboluyor, çoluğu çocuğu yok oluyor. Eyüp Aleyhisselam'ın en büyük destekçisi, vefakar eşi oluyor. Eşi, kaynaklara göre ismi Yakup Aleyhisselam'ın kızı olan Liya, bazı kaynaklara göre Yusuf Aleyhisselam'ın torunu olan Rahme Hatun'dur. Biz Rahme Hatun olarak hitap edeceğiz.

Rahme Hatun onu bir an olsun yalnız bırakmıyor. Tüm servetlerini kaybettikten sonra dahi geçimlerini temin etmek için gündüzleri kendisi çalışıyor, kocasına yiyecek getiriyor. İlk etapta herkesin hürmet ettiği bu kadın, hasta eşi Peygamber Eyyûb Aleyhisselam'a bakmak için çalışmaya başladığında, artık insanlar ona hürmet göstermiyor. Hastalık uzadıkça insanlar, Eyüp Aleyhisselam'ın hastalığından dolayı kendilerine de hastalığın bulaşacağından korkuyorlar ve ona iş vermemeye başlıyorlar.

Bu kadıncağz en sonunda çaresizlik içinde kendi saç örgülerini kesip satıyor. Karşılığında aldığı yiyeceklerle de Eyüp Aleyhisselam'ın karnını doyurmasına gayret ediyordu. Eve yiyecek getirdiğini gören Eyüp Aleyhisselam bunların nereden geldiğini soruyor. Hanımı geçiştiriyor. Eyüp Aleyhisselam durumdan kuşkuluyor. Diyor ki: *“Ben bu yemeğe el sürmem.”* Ve gerçeği söylemesi için yemin ediyor. Bunun üzerine çaresiz kalan eşi başındaki örtüyü sıyrıyor ve kesilmiş saçlarını gösteriyor. Kocasının gözleri önünde saçlarından bile vazgeçecek kadar fedakarlık yaptığını gören Eyüp Aleyhisselam da derin bir hüznün ve şefkatle Rabbine yöneliyor ve bu imtihanın hikmetinin tecelli ettiğine, yani artık sabrın kemaline erdiğine inanarak Rabbine dua ediyor.

Eyüp Aleyhisselam hastalığının ilkyıllarından beri her zaman sabretmiş, bilinen duayı ve zikri hiç eksik etmemiştir. Kur'an-ı Kerim'de onun sabır dolu feryadını Sa'd Suresi 41. ayetinde şöyle dile getiriyor: **“Şeytan bana hastalığım sebebiyle yorgunluk ve acı vermektedir.”** Gördüğü sıkıntının kötülüğünü dahi Rabbinin imtihanı olarak değil de şeytana nispet etmesi, onun edebinin ve teslimiyetinin aslında bize birer göstergesidir. Sonuçta bunca ıstıraba rağmen, Allah'a karşı en ufak bir saygısız söz söylememiş, sıkıntısının asıl kaynağını şeytanın vesvesesinde görmüştür.

Nihayetinde imtihan yıllarının sonuna yaklaştığında, Aleyhisselam büyük bir tevazu ve mahviyet içerisinde duasını dile getirir. O an dilinden dökülen dua, belki de bizim bildiğimiz en mütevazı yakarışlardan biri olmuştur. Enbiya Suresi 83. Ayet-i Kerime'de Allah Azze ve Celle buyuruyor:

“Başıma bir dert geldi. Sen ise merhametlilerin en merhametlisisin.”

Selim'in de bizlere anlatmış olduğu Âdem Aleyhisselam'ın hayatında, Yunus Aleyhisselam'ın hayatında görmüş olduğumuz "Erhamerrâhimîn" hitabını burada da görmekteyiz. Bu duasıyla Eyüp Aleyhisselam derdini en merhametli olana arz etmekle yetinmiş, şifa talebini bile sözün zahirine dökmeyip, halini Rabbinin rahmetine tevdi etmiştir. Sürekli ve sabır içerisinde yardımı sadece Allah'tan dilemiş ve beklemiş, derdini O'ndan gayrı kimseye açmamıştır. Bu içli münacat, aynı zamanda onun ne kadar edepli bir kul olduğunu da bizlere gösterir. Zira yıllarca süren musibet karşısında bile *“Neden bana bu oldu?”* diye sormamıştır. Sadece *“Beni bu hal sarstı, sen merhametlilerin en merhametlisisin”* diyebilmiştir.

Allah-u Teala Eyüp Aleyhisselam'ın bu duasını kabul ediyor. Kur'an-ı Kerim duaların en güzel kabulünün bir tanesi olarak şöyle bildiriyor bize, Enbiya suresi 84. ayet-i kerimesinde: **“Biz de onun duasını kabul ettik. Bütün dert ve sıkıntılarını giderdik. Katımızdan bir rahmet ve bize**

kulluk edenlere bir ibret olması için ona ailesini verdik. Ve onlarla birlikte bir mislini daha bahsettik.”

Yine Sad suresi 42. ayet-i kerimede vesile şöyle anlatılmaktadır: **“(Eyyüb'e) ayağını yere vur, işte sana yıkanıp içeceğin serin bir su dedik.”** Gerçekten Eyyüb Aleyhisselam vahiy neticesinde ayağını yere vuruyor, yerden bir su kaynağı fışkırıyor. Bu sudan içip yıkanıyor. Yunus Aleyhisselam'ı anlatırken Selim'in de bahsettiği üzere, bu bizim zamanımıza göre beş dakikalık bir zaman dilimi. Rabb'imın mucizesi, çok kısa bir zaman dilimi içerisinde Eyüp Aleyhisselam bütün ızdırabından kurtuluyor. Ve o sudan içip yıkanıyor. Allah'ın izniyle vücudunu saran o dertlerin tamamından kurtuluyor, onlardan tamamen arınıyor.

Tabii Eyüp Aleyhisselam sadece sağlığına kavuşmakla kalmıyor. Gençlik günlerindeki gücüne ve güzelliğine de geri dönüyor. Hanımı onu aramak için yanına geldiğinde karşısında yüzü nur dolu, genç bir delikanlı buluyor adeta. Kocasını tanıyamıyor. **“Hasta haliyle burada yatan Eyyüb peygamberi gördün mü?”** diyor. O anda Eyyüb Aleyhisselam tebessüm ediyor. Diyor ki: **“O benim.”** Hanımı inanamıyor. **“Allah aşkına benimle alay etme”** diyor. Ve ondan sonra gerçekten kendi kocası olduğunu görünce Rabbül Aleminin bu mucizesine hamd ü senalar ediyor. Çünkü Eyüp Aleyhisselam, Allah'ın sabır kahramanı kulu, yıllar sonra yeniden hem sağlığına hem de sevdiği eşine tekrar kavuşmuş oluyor.

Allah-u Teala bu imtihanın neticesinde Eyüp Aleyhisselam'a maddeten ve manen kat kat lütuflarda bulunuyor. Kur'an-ı Kerim'de bu durum Allah Azze ve Celle tarafından Sâd Sûresi 43. âyetinde şöyle ifade edilmişti: **“Hem ona ailesini hem de onlarla birlikte bir mislini daha bağışladık.”** Buradan da anlıyoruz ki Allah Azze ve Celle vefat eden evlatlarının yerine yeni evlatlar ihsan ediyor. Kaybettiklerinin sayısı kadar fazladan da ihsanda bulunuyor.

Bir rivayet var. Hastalığı esnasında yaşanan bir hadiseden dolayı Eyüp Aleyhisselam bir yemin ediyor. Eşi, sabırdan taviz vermesi gerektiğine istinaden bir şey söylüyor. Eyüp Aleyhisselam da buna istinaden eşine vuracağına dair bir yemin ediyor. Rabb'ül Alemin bununla ilgili şöyle bir vahiyle bulunuyor. Biz bunu Sad Suresi 44. Ayet-i Kerime'de görüyoruz: **“Eyyüb'un yemini vardı. Ona 'Eline bir demet sap al, onunla vur. Böylece yeminini bozma' dedik. Gerçekten biz onu sıkıntılara karşı sabreden bir kul olarak bulduk. Ne güzel kuldu o! Şüphesiz o daima tam bir teslimiyet ve samimiyetle Allah'a yönelirdi”** buyuruyor Allah Azze ve Celle.

Cenab-ı Hakk'ın bu emriyle Eyüp Aleyhisselam bir tane kuru ot ya da sazlık gibi görece hafif olan bir ot parçası ile eşine dokundurarak yeminini yerine getirmiştir. Böylece hem sözünden dönmemiş hem de sevgili hanımına zarar vermemiş olduğunu gönülden tasdik ediyoruz.

Ayet-i Kerime'nin sonunda Allah Azze ve Celle'nin Eyüp Aleyhisselam'ın sabrını ve güzel kulluğunu övmesi, onun bu imtihanı ne derece yüz akıyla tamamladığının da bir ilahi tecellisidir. **“Gerçekten biz onu sıkıntılara karşı sabreden bir kul olarak bulduk. Ne güzel kuldu o! Şüphesiz o daima tam bir teslimiyet ve samimiyetle Allah'a yönelirdi”** hitabı, onun hakkında konmuş ilahi bir mührü andırıyor adeta. Sabır, teslimiyet ve samimiyet kavramlarıyla çizilen bu portrede, Eyüp Aleyhisselam'ın Allah katındaki şanına, izzetine ve yüksek derecesine bizler de şahitlik etmiş oluyoruz.

Allah, sabrının mükafatı olarak Eyüp Aleyhisselam'a bol bol ihsanlarda bulunmuştur. Sıhhatine kavuştuktan sonra çok daha uzun yıllar yaşıyor. Bazı rivayetlere göre hastalıktan sonra 70 yıl daha yaşadığını ve ömrünün neredeyse 100 yıla yakın olduğunu biliyoruz. Cenab-ı Hakk'ın ona bahsettiği bu hastalıktan sonraki süreçte ömrü daha hayırlı ve daha bereketli oluyor. Serveti ve nimetleri bereketleniyor.

Eyüp Aleyhisselam varlık gününde de şükründen geri durmuyor. Bilakis, ona verenin Allah olduğunu bildiği için gelen nimete de ibadet vecdiyle sarılanlardan oluyor. Nasıl ki yoklukta isyan etmeyip şükrettiyse, varlıkta da şükürünü elden bırakmıyor.

Böylece Eyüp Aleyhisselam imtihanı sabır ve sadakatle geçerek hem dünyada hem ahirette kurtuluşa eriyor. Allah Azze ve Celle O'nu, Kur'an-ı Kerim'de ibret almamız gereken bir örnek olarak bizlere nasip etmiştir. Bu ibretli hayat, bizleri kendi hayatımız üzerine de derin bir tefekküre davet ediyor aslında.

Eyüp Aleyhisselam'ın sabrını okuyan bir mü'min kendi dertlerini ve o dertler karşısındaki tavrını yeniden gözden geçirmelidir. Gerçekten bizler çok daha küçük imtihanlar karşısında neler yapıyoruz? En ufak sıkıntılarda isyan edip ümitsizliğe kapıldığımız anları düşünüyoruz. Eyüp Aleyhisselam'ın onca ıstırap içinde dahi gösterdiği metaneti hatırlayınca, kendi sabrımızın ne denli zayıf olduğunun da idrakine varıyoruz aslında.

İnşallah bu fark ediş içimizde bir haya ve pişmanlık uyandırır. Kalbimize Allah'ın takdirine razı olma duygusunu yerleştirir. Özetle, Eyüp Aleyhisselam'ın hayatını sadece bir tarih olarak değil, kendi manevi eğitimimiz için bir rehber olarak da görmeliyiz. Onun sabrı, tevekkülü ve her durumda Allah'a yönelmeyi öğütlemesi bizlere bir nişanedir.

Eyüp Aleyhisselam'ın hayatından hisse alan gönlümüz de musibetler karşısında Bakara Suresinin 156. ayetindeki gibi **“Biz Allah'a aidiz ve elbette O'na döneceğiz”** diyerek sığınmayı ve her halükarda Rabbimize yakın olup O'ndan gelen rızayla karşılaşmayı öğrenmeliyiz esasen.

Eyüp Aleyhisselam'ın gönülden teslimiyeti ve derin sabrı bizleri de iç muhasebeye sevk etmeli; acılarımızın ardındaki hikmetleri aramaya, nimet vaktinde de, musibet vaktinde de şükürden ayrılmamaya davet etmelidir. Sadece O'nun kutlu hayatı bile gönüllerimize tesir ederek bizi olgunlaştırır ve her birimize sabrın gerçek manasını derinden anlatır.

Elhamdülillahi rabbel alemin. O peygamberlerin hayatı, elhamdülillah biz kulların ancak şükürünü artırmaya sebeptir. Allah Azze ve Celle her peygamberini imtihan sebebi kılarken bize şükre ulaştıracak yolları ihsan ediyor. Yani Allah Azze ve Celle'nin peygamberleri, insanlığın ya da Allah Azze ve Celle'ye ibadet eden her varlığın kurtuluşu için yaratılmış en güzel sebeptirler.

Eyüp Aleyhisselatü Vesselam, Allah ondan gani gani razı olsun, hayatımızda büyük bir değişim meydana getirmiştir. Çünkü en zengin, en bolluk zamanında evlatları civil civil onunla oynasırken, insanlara ve meleklerle Allah Azze ve Celle'ye en çok şükreden halde biri olarak anlatılırken... Bir gün ansızın Allah-u Teala, Her şeyi bilen Rabbül Alemin ve merhametlilerin en merhametlisi, kulunun şanını yüceltmek, onun üzerindeki merhameti bütün aleme göstermek için malını, mülkünü, evladını, sıhhatini alıyor. İftiraya uğratıyor. Ve onu yalnız başına bırakıyor.

(Sanki şöyle der:) *“Bugün melekler yok. İnsanlar yok. Güzel çocuklarım yok. Besili hayvanlarım yok. Eşim de sadece soyu temiz olduğu için bana katlanıyor. Ve ben Eyüp. Tek başımayım. Hayatın hepsi kararmışken... bugün kendi içimde muhakkak bir aydınlığa çıkmam lazım. Ve çıkmam için bana Allah-u Teala'nın bir ihsanı lazım. O da ancak Allah-u Teala'yı zikretmektir.”*

Eyüp *“La”* dedi ya... artık her şeyden geçti. *“La”* diyerek Allah Azze ve Celle'ye sığındı. O yüzden bütün alem Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'ın bütün bedenini yese, bütün insanlar ve cinler Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'ı Rahman'dan uzak eylemek isterse... artık bütün onların elinde bir kudret kalmadı. Çünkü o *“La”**yı artık ispat etmişti.

Şimdi büyük bir rahmete nail olacak Eyüp Aleyhisselatü Vesselam. Ve “İllallah” diyecek. Ve Allah Azze ve Celle tekrar ona hayat verecek. Tekrar evlat verecek. Tekrar uçsuz bucaksız vadiler dolusu hayvanat.

Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'ın bütün yaşantısı “La” ile “İllallah” arasındaki bir nefestir. Ama o nefes bizim için 150 sene süren belki de bir çile, bir ömür halidir.

O yüzden Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'da insanın anlayacağı en büyük şey nedir biliyor musun? Allah Azze ve Celle insandan her şeyi alır, sonra ona o insanla beraber her şeyi bahşeder. Biz ne kadar olursak olalım insanız, bilerek ya da bilmeyerek nefsimizde bazı hastalıklar taşıyoruz. Kim olursak olalım. Peygamberler müstesna çünkü onları Allah eğitir. Ama biz insanlarda o hastalıklar vardır.

Allah-u Teala Azze ve Celle bize hastalık verir. Bize türlü türlü şeyler verir. Yani diğer insanların yoksunluk olarak gördüğü şey aslında Allah-u Teala için bize vereceği varlığın başlangıcıdır.

Eyüp Aleyhisselatü Vesselam bunu en güzel şekilde bize ispat etti, bize hediye olarak bıraktı. Ve zikretmeyi Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'da, sabretmeyi Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'da, her hastalığın sadece bir suyla tedavi edilebileceğini Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'da, gençliğin tek anahtarının ancak Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'da olduğunu, Allah Azze ve Celle'yi hiçbir vasıta gözetmeden sevmeyi, her hale şükredebilmeyi ve sabrın bile Allah-u Teâlâ'nın önünde bir engel olup, “*Ey sabır sen de oradan çekil, ben sadece Allah'a aidim*” demeyi ancak Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'da bilebilirsin.

O yüzden hayat akışınızda ne kadar kırılma olursa olsun, ne kadar yere, dibe çökme olursa olsun, bilin ki her insanda bir Eyüp'ün nişanı vardır. Madem sende Eyüp'ün nişanı vardır, muhakkak Allah-u Teala seni kendisine yakın kılacak, sana şan verecek, sana izzet verecek, sana gençlik verecek, sana kudret verecek. Ama senin tek yapman gereken şey Allah Azze ve Celle'yi bilmektir.

Eğer bu zor şartlarda Allah-u Teala'yı bilir, Allah-u Teala'ya sığınırsan, Allah-u Teala'yı hamd ile yad edersen, bil ki hamd ettiğin Rabbin seni yoksul bırakmayacak, sahipsiz bırakmayacak, güçsüz bırakmayacaktır.

Her zaman insan peygamberlerden bilmelidir ki, peygamberler Allah-u Teala'nın kurtuluş için hazırladığı bir sebeptir. Ve ahir zamanın ümmeti için seçilmiştir bu peygamberler Kur'an-ı Kerim'de. Ahir zaman ümmetinin hayatında görebileceği her şeyi Rabbül Alemin bu peygamberlerin o sahneleri vasıtası ile bize öğretmiştir.

Siz bugün Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'ı hayatınıza aldınız mı? Anlayın ki hayat yolculuğunuzda artık şeytanın sizi aldatacağı bir şey kalmaz demektir. Ama Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'ı hayatımıza almazsanız şeytan-ı lain sizi hastalıkla, fakirlikle, eşinizle kandırabilir. Ama hayatınızın bir köşesinde Eyüp Aleyhisselatü Vesselam varsa sizi şeytan hastalıkla korkutamaz. Yoklukla korkutamaz, eşinizle korkutamaz.

O yüzden hayatınıza lütfen Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'ı alın. Her yad ettiğiniz peygamber hayatınızda muhakkak bir münasebet kurar. Mesela bir insan dese ki: “*Allahümme salli ala seyyidina Eyyub.*” Sonra Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'ın ruhuna hediye eden Fatiha ve İhlas-ı Şerif okuduğu zaman ona karşı bir ünsiyet oluşur. Allah Azze ve Celle bu ünsiyetin hatırına Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'ın mülkünden o kula hediye verir.

İnşallah Eyüp Aleyhisselatü Vesselam'ı elimden geldiğince güzel tanıtmışımıdır. Allah o tanıtılan peygamberin hatırına bugün sizin kaderinizdeki her iyiliği artırsın. Her kolaylığı daha da kolaylaştırsın. Zorluğu da çözsün. Ve sizi mutlu etsin, mesut etsin. Ve ihsanlarını bereketlesin inşallah.